

Obsega naj ti čelo diadem;
z dveh mest, ki jaz do nju edini smem,
rubina krvavita iz šklata —
krvnika dva, stražeča tajna vrata.

Da, Sulamit, v tenčicah ves odkrit
ljudem bo tvojega telesa svit
in vse naj sluti pol izdane slasti.

Le kamor sem te ugriznil v prvi strasti,
od tiste rane, viden samo meni,
blesk bisera naj sije pritajeni.

Oton Zupančič.

Vsiljivemu gostu.

Si mož, da misliš naravnost? Si mož, da nosiš svoj obraz?
Veš — brez ovinkov. So brez ovoja
Če nosiš krinko, vsa dela tvoja?
ne boš moj gost. Nočuj pri nas.

Si mož? Besedo moško čuj:
Kdor z obema
te ne sprejema,
tam — odpotuj.

Oton Zupančič.

Oktava.

Zdaj več ni v srcu tihe mi ljubezni:
vse bele templje sem si pokončal,
pravica moja zdaj je sklep železni
in brez pravice bom sodnik in kralj;
vrag vzel je vesno, vzel je nje bolezni,
zdaj sem tolažbo drugo si izbral:
Le pehaj, vodi, varuj me, usoda!
Vse mi je nič: posmeh je moj oproda!

Vladimir Levstik.